त्वत्कृते न विनश्येयुरिमे भरतसत्तमाः। अनुशेषं कौरवाणां मा पराभूदिदं कुलं।
कुलघ्न इति नोच्येथा नष्टकीर्त्तिर्नराधिप। त्वामेव स्थापयिष्यन्ति यौवराज्ये महारथाः।
महाराज्येऽपि पितरं धृतराष्ट्रं जनेश्वरं। मा तात श्रियमायान्तीमवमंस्थाः समुद्यतां।
अर्द्धं प्रदाय पार्थेभ्यो महतीं श्रियमाप्नुहि। पाण्डवैः सङ्गमं कृत्वा कृत्वा च सुहृदां वचः।
संप्रीयमाणो मित्रैश्च चिरं भद्राण्यवाप्स्यसि। ४१८५

इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि भगवद्यानपर्व्वणि भगवद्वाक्ये त्रयोविंशत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १२३ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः शान्तनवो भीष्मो दुर्य्योधनममर्षणं। केशवस्य वचः श्रुत्वा प्रोवाच भरतर्षभ।
कृष्णेन वाक्यमुक्तोऽसि सुहृदां शममिच्छता। अन्वपद्यस्व तत्तात मा मन्युवशमन्वगाः।
अकृत्वा वचनं तात केशवस्य महात्मनः। श्रेयो न जातु न सुखं न कल्याणमवाप्स्यसि।
धर्म्यमर्थ्यं महाबाहुराह त्वां तात केशवः। तदर्थमभिपद्यस्व मा राजन्नोनशः प्रजाः।
ज्वलितां त्वमिमां लक्ष्मीं भारतीं सर्व्वराजसु। जीवतो धृतराष्ट्रस्य दौरात्म्यात् भ्रंशयिष्यसि। ४१९०
आत्मानञ्च सहामात्यं सपुत्रभ्रातृबान्धवं। अहमित्यनया बुद्ध्या जीवितात् भ्रंशयिष्यसि।
अतिक्रामन् केशवस्य तथ्यं वचनमर्थवत्। पितुश्च भरतश्रेष्ठ विदुरस्य च धीमतः।
मा कुलघ्नः कुपुरुषो दुर्म्मतिः कापथङ्गमः। मातरं पितरञ्चैव मा मज्जीः शोकसागरे।
अथ द्रोणोऽब्रवीत्तत्र दुर्य्योधनमिदं वचः। अमर्षवशमापन्नं निश्वसन्तं पुनः पुनः।
धर्म्मार्थयुक्तं वचनमाह त्वां तात केशवः। तथा भीष्मः शान्तनवस्तज्जुषस्व नराधिप। ४१९५
प्राज्ञौ मेधाविनौ दान्तावर्थकामौ बहुश्रुतौ। आहतुस्त्वां हितं वाक्यं तज्जुषस्व नराधिप।
अनुतिष्ठ महाप्राज्ञ कृष्णभीष्मौ यदूचतुः। माधवं बुद्धिमोहेन माऽवमंस्थाः परन्तप।
ये त्वां प्रोत्साहयन्त्येते नैते कृत्याय कर्हिचित्। वैरं परेषां ग्रीवायां प्रतिमोक्ष्यन्ति संयुगे।
माजीघनः प्रजाः सर्व्वाः पुत्रान् भ्रातॄंस्तथैव च। वासुदेवार्ज्जुनौ यत्र विद्धि जेयं बलं हि तत्।
एतच्चैव मतं सत्यं सुहृदोः कृष्णभीष्मयोः। यदि नादास्यसे तात पश्चात्तप्स्यसि भारत। ४२००
यथोक्तं जामदग्न्येन भूयानेष ततोऽर्ज्जुनः। कृष्णो हि देवकीपुत्रो देवैरपि सुदुःसहः।
किन्ते सुखप्रियेणेह प्रोक्तेन भरतर्षभ। एतत्ते सर्व्वमाख्यातं यथेच्छसि तथा कुरु।
न हि त्वामुत्सहे वक्तुं भूयो भरतसत्तम।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तस्मिन् वाक्यान्तरे वाक्यं क्षत्ताऽपि विदुरोऽब्रवीत्। दुर्य्योधनमभिप्रेत्य धार्त्तराष्ट्रममर्षणं।
दुर्य्योधन न शोचामि त्वामहं भरतर्षभ। इमौ तु वृद्धौ शोचामि गान्धारीं पितरञ्च ते। ४२०५
यावनाथौ चरिष्येते त्वया नाथेन दुर्हृदा। हतमित्रौ हतामात्यौ लूनपक्षाविवाण्डजौ।
भिक्षुकौ विचरिष्येते शोचन्तौ पृथिवीमिमां। कुलघ्नमीदृशं पापं जनयित्वा कुपूरुषं।
अथ दुर्य्योधनं राजा धृतराष्ट्रोऽभ्यभाषत। आसीनं भ्रातृभिः सार्द्धं राजभिः परिवारितं।
दुर्य्योधन निबोधेदं शारिणोक्तं महात्मना। आदत्स्व शिवमत्यन्तं योगक्षेमवदव्ययं।